

Overweging 4 november 2012

Ieder die iemand verliest ervaart zijn leven alsof het in een storm terecht komt. Je wordt heen en weer geslingerd zoals die boot op het meer. De leerlingen hebben het niet meer en ze zoeken Jezus en maken hem wakker om de storm te bedaren opdat hun leven weer in een rustiger vaarwater komt.

En zo'n viering als deze kan of wil in ieder geval een moment van bij elkaar komen zijn, om ook rust te brengen, rust te geven aan mensen wier leven dat na een verlies van een dierbare in een storm terecht gekomen is, EN ... om troost te bieden aan hen die verdrietig zijn en rouwen om het verlies van iemand die belangrijk was in het leven.

Troost geven aan elkaar is een eigen manier van zijn. Troost is vreugde noch verdriet. Je kunt eigenlijk misschien wel zeggen dat troost vreugde in het verdriet is, nabijheid in het verlaten zijn, een belofte op een moment dat de toekomst niet meer lijkt te bestaan.

Troost wil ons zeggen: je bent niet alleen .. en ... daarom is er hoop..

Als je verdrietig bent, ervaar je wereld vaak als donker. Je hebt vaak een gevoel van verlaten zijn door het verlies van iemand die je dierbaar is. Verdriet komt voort uit het gegeven dat je iemand of iets verloren hebt dat je dierbaar is. Als je iets verliest dat belangrijk voor je is, dan is dat een kleine dood. Maar als je een mens verliest die niet slechts een deel van je leven was maar jouw leven, dan sterf jezelf ook op een bepaalde manier.

Iets van jou sterft met die dierbare. Een gevoel van verlatenheid kan je overmannen en je hebt het gevoel dat je er alleen voor staat. In de pijn die verlies met zich meebrengt is de mens in zijn diepste ziel alleen en dat alleen zijn werpt je terug op jezelf. En dat is zwaar. Het leven daarbuiten gaat door terwijl jezelf aan het leven probeert te ontsnappen. Je moet weer opnieuw en dan zonder die ander de draad van het leven weer proberen op te pakken, iets dat met vallen en opstaan gepaard gaat.

In die diepte van zijn pijn heeft de mens behoefte aan een medemens, aan mensen om zich heen, die je ontmoet in je rouw, ontmoet aan die andere zijde van zijn innerlijke muur.

Elkaar troosten is in zijn diepste wezen dan ook het ontmoeten van een medemens in zijn verdriet.. Als troostende treedt je als het ware in de ruimte van verdriet en pijn met zijn begrijpen en de innerlijke nabijheid. Je voelt als het ware de pijn en verdriet van haar of hem die lijdt en de ander voelt het medelijden, niet als een gevoel dat van boven op de andere persoon neerkijkt en zich ontfermt over haar of hem zonder zich te laten raken, maar met een gevoel van echt mee-lijden.

Troosten is in de goede zin van het woord een meegaan in de diepte van pijn en verdriet, soms op een zo diepe manier dat je met de ander moet huilen.

Echt medelijden, echt mee-lijden opent de deur tot de gesloten ruimte van het verdriet.

Op het moment dat twee mensen, dat twee zielen, elkaar in pijn ontmoeten, gebeurt iets dat onwaarschijnlijk lijkt maar wel als zo beleefd wordt: de twee zielen, de twee mensen helen aan elkaar.

De pijn bestaat dan wel nog steeds, maar het heil, het heel worden wordt zichtbaar en op een bepaalde manier ervaarbaar.

Mensen die deze ervaring opdoen in een moeilijke situatie de ervaring dat ze niet alleen zijn in al hun pijn en verdriet, in hun rouw, zullen zich dan niet afsluiten van de wereld en het leven omdat er iemand is die hen hoop schenkt. Wie een troostende mens aan zijn zijde heeft, kan getroost haar of zijn weg vervolgen.

Getroost betekend met moed. Als iemand met je meegaat in een situatie van rouw, verdriet en pijn, kan dat een wending geven aan de situatie. Gedeelde pijn wordt dan halve pijn omdat je ervaart dat iemand ze samen met je draagt. Ervaringen als deze geven kracht en die kracht heb je nodig voor de toekomst en die kracht laat de hoop ontstaan en groeien dat je eens weer heel wordt.

Mogen wij proberen elkaar zo hoopvol nabij te zijn bij verdriet, rouw en pijn maar ook bij vreugdevolle momenten. De leerlingen wenden zich tot Jezus, Hij liet de storm bedaren. Als wij elkaar als medemensen nabij zijn en oprecht hen ons medelijden en meelijden betonen, zijn wij troostend aanwezig, kunnen wij in Jezus naam rust brengen in het leven van wie door verlies in stormachtig weer terecht zijn gekomen. Elkaar troostend nabij zijn betekent immers: de ander ontmoeten in zijn verdriet.